
enthousiast over de vernieuwingen in de liturgie naar aanleiding van het Concilie maar na enige jaren zag hij die steeds meer als een vervlakking en verarming. Hij voelde zich toch het best thuis in een klassieke katholieke viering, liefst met Gregoriaanse gezangen. In zijn werk als psychotherapeut en orthopedagoog werd hij regelmatig geconfronteerd met de negatieve kanten van de kerkelijke invloed. Hij was zeer geschokt door de publicaties over het seksueel misbruik in de kerk (in de openbaarheid gekomen via het onderzoek van de Commissie Deetman, 2011). Spitse begreep de achtergronden van de seksuele moraal van de kerk maar zag ook de grote problemen die daaruit voortkwamen. Moest de kerk niet een barmhartiger houding aannemen in ethische vraagstukken? Voor Spitse bleef het eigen persoonlijk geweten de sleutel tot beslissingen. Binnen de kerk vond hij veiligheid en rust, maar hij bleef afkerig staan tegenover dwingende regels die aan mensen werden opgelegd en hen daardoor hadden beschadigd.

Bekeringswerk

Luttik en Spitse zijn al op jonge leeftijd - rond hun twintigste levensjaar - overgegaan naar de katholieke kerk, Luttik in 1951, Spitse in 1959. Het was de tijd waarin bekeringen volop in de belangstelling stonden en er van katholieke zijde ook meerdere activiteiten waren om de Romana onder de aandacht te brengen.

Al in het begin van de twintigste eeuw waren er initiatieven om katholieken bewuster te laten ingroeien in de eigen geloofsgemeenschap en hun zelfvertrouwen te versterken. In clubhuizen en vormingsgroepen die zich vooral richtten op katholieke jongeren uit volkswijken werd onder leiding van speciaal daartoe opgeleide catechisten en religieuzen gesproken over levensvragen en werd geloofsonderricht gegeven. Daarnaast werd er ook onderwijs gegeven aan geïnteresseerde niet-katholieken. Aanvankelijk gebeurde dat door individuele paters of zusters die min of meer toevallig in contact kwamen met mensen die vroegen om begeleiding bij hun zoektocht, later werd dat geloofsonderricht meer gestructureerd opgezet. Vooral toen het aantal 'gemengde huwelijken' in de jaren na de Tweede Wereldoorlog toenam, groeide het aantal instituten dat de andersdenkende huwelijkspartner ging begeleiden op de weg naar een huwelijk in de katholieke kerk. Omdat de sfeer in de kerk veranderde na het Tweede Vaticaans Concilie, de oecumene meer ruimte kreeg en vooral de ontkerkelijking toenam, verdween al snel de behoefte - en de plicht - om als huwelijkskandidaat katholiek te worden; de centra werden één voor één opgeheven.

Zowel Koos Spitse als Cees Luttik zijn met enkele van deze instituten in aanraking gekomen. Ze bezochten inloophuizen en kwamen alle twee in contact met de in 1919 gestichte (en in 1932